

вими благотвореніе то безъ доказателство важно, зацо то тогава ся вижда тицеславіе (спраздна слава). Ни е различна, нито цѣль та по коя то по-добава да бива благотвореніе то. Отъ благотворителны те, или не чисто, кои то прїимать отъ нѣкого добро долженствувать не по малко за благодарна те цѣль, благотворяемаго, нежели суцо то благотвореніе.

Римскія Самодержецъ Тить, кога вечеряше заедно съ прїатели те си, си докара на умъ, чи оный день, нито единъ чловѣкъ не поискалъ отъ него да му направи добро: и оскорбленный рече: изгубень самъ прїатели мои, той день.

Алфонсъ пятый царь Арагонійскій, знаеще, чи бѣха въ двора му нѣколко чловѣцы, кои то скрито злословиха го, и ищуще съ клеветы, да замаряють уважна та си чесность: обаче вмѣсто да ги накажи за неблагодарность та имъ: — Такова е рече, царска та честь, да правять неблагодарны, а колко то неблагодарность, и ако бы сочили, никого не шать можа да ме възбраняють за да самъ свободный и благотворителный.

Алексій царь Московскій, кога донесоха къ нему, споредъ обычай да подпише смертно то рѣшеніе нѣкогого злодѣйца: — Злополучный азъ! рече, прочее самъ царь по выше за да потверждавамъ смерть та моихъ подданинковь, нежели за да соверши законно то рѣшеніе.
